

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/42692 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, van 8 juni 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 augustus 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie, voor zover thans van belang, een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 juni 2007, verzonden op 13 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Breda, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 juni 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 3 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

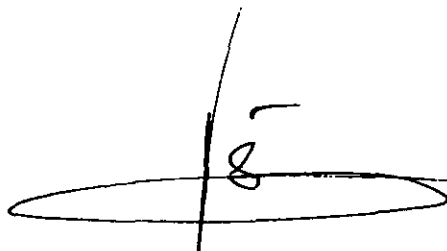
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 20 augustus 2007

154-501.

Verzonden: 20 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke across it, and a small '8' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Breda

sector bestuursrecht

vreemdelingenkamer

Reg.nr(s): AWB 06/42692

V-nr(s):

**uitspraak van de enkelvoudige kamer ingevolge artikel 8:77 Algemene wet
bestuursrecht d.d. 8 juni 2007**

in de zaak van

eiser, woonplaats kiezende ten kantore van zijn gemachtigde
mr. R.C. van den Berg te Waalwijk,

en

**de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie,
verweerder,
gemachtigde mr. J.E.P. Pijnenburg.**

1. Procesverloop

1.1 Eiser heeft beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 8 augustus 2006 (hierna: bestreden besluit) inzake het recht op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

1.2 Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden.

1.3 Het beroep is behandeld ter zitting van 27 april 2007. Eiser is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde en vergezeld van Y.L. Kwok als tolk in de taal Mandarijn. Tevens is verschenen het zusje van eiser, Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

2.1 Eiser heeft gesteld te zijn geboren op de Chinese nationaliteit te bezitten en sedert 1 december 2002 als vreemdeling in Nederland te verblijven. Eiser heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag van 16 december 2002, voorzover van belang en samengevat, bij het aanvullend gehoor op 22 maart 2006, het volgende aangevoerd.

Reg.nr(s): AWB 06/42692

blad 2

Eiser is afkomstig uit in China. In januari 2001 is de politie bij eiser thuis aan de deur gekomen. De politie heeft zijn vader meegenomen, omdat hij lid was de Falun Gong. Van buurtgenoten heeft eiser vernomen dat zijn vader is doodgeslagen. Eiser wilde niet dat hij en zusje ook werden opgepakt. De politie is vervolgens een aantal keren langsgelopen. Er werd op de deur geklopt, maar eiser deed niet open. Na anderhalf jaar is er een man gekomen, die heette. heeft eiser en zijn zusje meegenomen naar Nederland. Om de reis te betalen heeft eiser het huis en de tuin verkocht. Op 5 juli 2002 zijn zij vertrokken.

2.2 Verweerder heeft bij besluit van 18 augustus 2003 de aanvraag van eiser afgewezen. Het daartegen door eiser ingestelde beroep, geregistreerd onder nummer AWB 03/48762, is bij uitspraak van 23 maart 2005 door deze rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, gegrond verklaard. In deze uitspraak heeft de rechtbank het besluit vernietigd en bepaald dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Verweerder heeft, na een gevolgde voornemenprocedure, het bestreden besluit genomen. Dit besluit strekt tot weigering eiser de onderhavige verblijfsvergunning te verlenen. Verweerder heeft daarbij toepassing gegeven aan het bepaalde in artikel 31, eerste lid, Vw 2000 in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van dat artikel. Voorts heeft verweerder besloten eiser geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen op grond van artikel 14, eerste lid, aanhef en onder e, Vw 2000.

2.3 In dit geding dient te worden beoordeeld of het bestreden besluit in het licht van de daartegen aangedragen beroepsgronden de toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

2.4 Eiser heeft in beroep aangevoerd dat verweerder ten onrechte zijn asielaanvraag heeft afgewezen. Eiser vindt het onredelijk dat verweerder persisteert in zijn standpunt dat het ontbreken van documenten eiser is toe te rekenen, want eiser was afhankelijk van Voorts handhaaft eiser zijn stelling dat hij minderjarig is en is hij van mening dat de uitslag van het leeftijdsonderzoek op een misslag berust. Tevens volhardt verweerder ten onrechte in gestelde ongeloofwaardigheid van eisers asielrelaas. Eiser heeft afdoende uitgelegd dat zijn asielrelaas in eerste instantie onvolledig is opgetekend vanwege zijn doofheid. Er is geen reden te veronderstellen dat zijn vader niet bij Falun Gong was betrokken. Eisers vader hield dit voor eiser verborgen en pas na de arrestatie van zijn vader is eiser daarmee door de autoriteiten geconfronteerd. Eiser stond in China dan ook in de negatieve aandacht van de autoriteiten. Zijn vlucht zal als een bekentenis van zijn betrokkenheid bij de Falun Gong worden uitgelegd. Gelet op de discriminatie vanwege zijn handicap vreest eiser voor vervolging in verband met de betrokkenheid bij de Falun Gong en Republiekflucht. Eiser komt dan ook in aanmerking voor een verblijfsvergunning op grond van het bepaalde in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000. Tot slot is sprake van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard, omdat uit het asielrelaas blijkt dat eiser vanwege zijn handicap buiten de maatschappij valt. Verweerder had onderzoek naar de situatie van doofstommen in China moeten doen.

Eiser heeft ter nadere onderbouwing van zijn beroep aangevoerd dat richtlijn 2004/83/EG (hierna: Definitierichtlijn) en meer in het bijzonder artikel 15, aanhef en onder c, juncto artikel 2, aanhef en onder c, van de Definitierichtlijn niet zonder nadere implementatie in de Nederlandse wetgeving kan worden gelezen. Volgens eiser kan de zogenaamde subsidiaire bescherming niet ingelezen worden in artikel 29, eerste lid, Vw 2000. Vanwege de verdenking van betrokkenheid bij de Falun Gong en zijn handicap vreest eiser voor ernstige

Reg.nr(s): AWB 06/42692

blad 3

en persoonlijke schade als gevolg van willekeurig geweld.

2.5 De rechtbank neemt, in het licht van de aangevoerde beroepsgronden, het navolgende wettelijke kader tot uitgangspunt.

Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 is Onze Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

Volgens artikel 29, eerste lid, Vw 2000, voor zover hier van belang, kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

- a die verdragsvluchteling is;
- b die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c van wie naar het oordeel van Onze Minister op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.6 Volgens artikel 31, eerste lid, Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

Het is dus in beginsel aan eiser om aannemelijk te maken dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf of in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen.

2.7. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat het ontbreken van documenten ter staving van zijn identiteit en nationaliteit alsmede documenten of bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag hem niet kan worden toegerekend. Verweerder heeft bij die beoordeling onder meer mogen betrekken dat eisers reden hiervoor, te weten dat hij nooit een dergelijk document in het bezit heeft gehad of heeft aangevraagd onvoldoende is. Immers, uit ambtsberichten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken inzake China, waaronder het meest recente ambtsbericht van 31 mei 2006, blijkt dat iedere Chinese burger van zestien jaar altijd in het bezit dient te zijn van een identiteitskaart. Voorts kan de rechtbank verweerder in zijn standpunt volgen dat eiser onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de reisroute, nu hij zijn reisverhaal niet heeft onderbouwd met enig grensoverschrijdingsdocument noch met voldoende andere

Reg.nr(s): AWB 06/42692

blad 4

reisbewijzen. Verweerder heeft in redelijkheid bij zijn standpunt betrokken dat het niet aannemelijk is dat eiser geen enkel (indicatief) bewijs van zijn reis van China naar Nederland kan overleggen. Verweerder heeft eiser tevens kunnen tegenwerpen dat hij niet toereikend heeft verklaard waarom hij geen hukou-boekje heeft gehad en waarom hij geen overlijdensakte van zijn vader heeft ontvangen. De rechtbank acht bij haar oordeel van belang dat eiser in zijn beroepsgronden niet gemotiveerd heeft aangegeven waarom verweerder niet tot de conclusie had kunnen komen dat het ontbreken van documenten eiser is toe te rekenen, maar enkel heeft verwezen naar hetgeen hij eerder in de procedure heeft aangevoerd. Derhalve houdt het bestreden besluit in rechte stand.

Reeds op grond van het voorgaande heeft verweerder door het toerekenbaar ontbreken van documenten de geloofwaardigheid van het asielrelaas aangetast mogen achten. Nu eiser desondanks meent dat hij bescherming behoeft, heeft verweerder van hem een grotere inspanning mogen verlangen om de noodzaak daartoe aannemelijk te maken. Van het relaas dient een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

2.8 De rechtbank overweegt dienaangaande als volgt. Blijkens het bestreden besluit, waarin de overwegingen uit het voornemen als herhaald en ingelast dienen te worden beschouwd, heeft verweerder zich primair op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser niet geloofwaardig is. Verweerder heeft ter onderbouwing van zijn standpunt allereerst verwezen naar de resultaten van het leeftijdsonderzoek, dat op 17 december 2002 heeft plaatsgevonden. Het rapport vermeldt dat eiser op voormelde datum 21 jaar of ouder was. Voorts heeft op 29 september 2005 een herbeoordeling van de röntgenfoto's plaatsgehad. Het rapport van deze herbeoordeling bevestigt het eerdere onderzoeksresultaat. Aan eiser is vervolgens de geboortedatum toegekend. Weliswaar heeft eiser aangevoerd dat de uitslag van het leeftijdsonderzoek op een misslag berust en dat hij persisteert in zijn stelling dat hij is geboren op , maar nu eiser zijn standpunt niet nader heeft onderbouwd, kan dat reeds hierom geen doel treffen.

Voorts heeft verweerder in het bestreden besluit ter onderbouwing van het standpunt dat eisers asielrelaas ongeloofwaardig is aangegeven dat het in het aanvullend gehoor op 22 maart 2006 naar voren gebrachte asielmotief met betrekking tot zijn vrees voor de autoriteiten vanwege het lidmaatschap van zijn vader van de Falun Gong, volledig in tegenspraak is met het asielmotief dat eiser in de gehoren voorafgaand aan het besluit van 18 augustus 2003 heeft genoemd. De rechtbank overweegt met betrekking tot dit standpunt van verweerder als volgt. Tussen partijen is niet in geschil dat in eerdergenoemde uitspraak van 23 maart 2005 van deze rechtbank, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, waarin verweerder heeft berust, is geoordeeld dat het bestreden besluit betreffende eiser in die beroepsprocedure onzorgvuldig was voorbereid. Op grond daarvan is dit besluit vernietigd. Redengevend voor dit oordeel was dat eiser tijdens het eerste gehoor op 17 december 2002, het nader gehoor op 19 december 2002 en het aanvullend nader gehoor op 5 februari 2003 is gehoord door middel van zijn minderjarige zus, die als doventolk fungeerde. De rechtbank heeft in deze uitspraak geconcludeerd dat het horen van eiser moeizaam is verlopen en dat eiser onvoldoende in de gelegenheid is gesteld om zijn asielmotieven naar voren te brengen. Gelet op deze eerdere uitspraak is de rechtbank van oordeel dat verweerder deze gehoren niet mag gebruiken om de asielaanvraag van eiser te beoordelen en kan dit standpunt van verweerder in het bestreden besluit de rechterlijke toets in beroep niet doorstaan.

Blijkens het bestreden besluit heeft verweerder zich subsidiair op het standpunt gesteld dat, indien eiser dient te worden gevolgd in zijn verklaringen met betrekking tot de Falun Gong,

Reg.nr(s): AWB 06/42692

blad 5

het realiteitsgehalte van het door eiser geuite vermoeden dat hij vanwege het lidmaatschap van zijn vader te vrezen heeft bij terugkeer in China, niet geloofwaardig is. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op dit standpunt kunnen stellen, nu uit eisers verklaringen in het gehoor van 22 maart 2006 niet is gebleken dat eiser ooit persoonlijk door de Chinese autoriteiten of anderen is benaderd vanwege het lidmaatschap van zijn vader. Verweerder heeft bij zijn motivering van dit standpunt kunnen betrekken dat eiser weliswaar heeft verklaard dat de politie een aantal keren is langs geweest, maar dat deze dan alleen rond keek. De politie heeft eiser nooit aangesproken en eiser is niet beschuldigd van lidmaatschap van de Falun Gong noch is hem verweten dat zijn vader aanhanger was. Bovendien heeft eiser nadat zijn vader zou zijn opgepakt nog anderhalf jaar met zijn zusje zonder problemen in hun ouderlijk huis gewoond en hebben zij niemand om hulp gevraagd. Gelet op het voorgaande is de rechtbank van oordeel dat verweerder heeft kunnen concluderen dat het relaas van eiser positieve overtuigingskracht ontbeert en dat het relaas niet geloofwaardig kan worden geacht.

Voorts is de rechtbank van oordeel dat eisers stelling dat hij vanwege zijn doofheid en vanwege het feit dat zijn verblijf in het buitenland bij terugkeer in China wordt geïnterpreteerd als Republiëflucht in verband met betrokkenheid bij de Falun Gong, in aanmerking komt voor een vluchtelingenstatus, niet slaagt. De rechtbank overweegt daartoe dat eisers doofheid weliswaar geloofwaardig is, maar dat, gelet op het voorgaande, eisers vrees voor vervolging vanwege betrokkenheid bij de Falun Gong niet geloofwaardig wordt geacht. Eiser kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 geen aanspraak op een verblijfsvergunning ontlelen.

2.9 Gelet op de vorige rechtsoverwegingen heeft verweerder zich ook terecht op het standpunt gesteld dat eiser evenmin aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning kan ontlelen. Niet aannemelijk is geworden dat eiser bij gedwongen terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering, dan wel aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Derhalve dreigt bij uitzetting geen schending van artikel 3 EVRM.

2.10 Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat er geen sprake is van bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst, op grond waarvan in redelijkheid niet kan worden verlangd dat eiser hiernaar terugkeert. Daarbij dient het te gaan om dusdanig individuele humanitaire omstandigheden, dat in redelijkheid niet kan worden verlangd dat de vreemdeling terugkeert naar het land van herkomst. Het door verweerder ter zake gevoerde en door de rechtbank niet onredelijke geachte beleid is neergelegd in paragraaf C1/4.2.4.4 Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: Vc 2000). Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. De rechtbank overweegt dienaangaande dat eisers doofheid, hoe betreurenswaardig deze ook is, er in het verleden niet toe heeft geleid dat zijn leven onhoudbaar was op grond waarvan van eiser in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar China. Eisers stelling dat hij aldaar niet beschikt over een sociaal vangnet maakt dit oordeel niet anders, aangezien uit eisers verklaringen is gebleken dat hij zich in China gedurende anderhalf jaar zonder vader en alleen met zijn zusje heeft kunnen handhaven. Niet valt in te zien dat eiser zich in de toekomst niet zou kunnen handhaven. Tot slot is de rechtbank van oordeel dat er geen aanleiding bestond voor verweerder om onderzoek te doen naar de situatie van gehandicapten en naar die van mensen die doofstom

Reg.nr(s): AWB 06/42692

blad 6

zijn in het bijzonder, omdat in het dossier geen aanknopingspunten zijn te vinden op grond waarvan dit onderzoek verricht diende te worden. De rechtbank heeft bij haar oordeel betrokken dat het aan eiser is om aan te geven waarom hij meer dan andere gehandicapten problemen in China zal ondervinden.

2.11 Wat het beroep van eiser op de Definitierichtlijn betreft, stelt de rechtbank vast dat het bestreden besluit dateert van vóór 10 oktober 2006, de datum waarop de implementatietermijn voor de Definitierichtlijn is verstreken, zodat eiser geen beroep toekomt op de rechtstreeks werkende bepalingen van die richtlijn. Voor zover namens eiser zou zijn beoogd op grond van artikel 83 Vw 2000 toch een beroep te doen op deze Definitierichtlijn, oordeelt de rechtbank dat artikel 83 Vw 2000 ziet op feiten en omstandigheden die zijn opgekomen na het bestreden besluit, doch dat deze bepaling geen betrekking heeft op een latere wijziging van het van toepassing zijnde recht.

2.12 Ten aanzien van eisers stelling dat verweerder eiser ten onrechte geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd op grond van het beleid voor alleenstaande minderjarige vreemdeling heeft verleend is de rechtbank, onder verwijzing naar hetgeen is overwogen in de eerste alinea van 2.8, van oordeel dat deze stelling niet kan slagen, reeds omdat eiser zijn standpunt niet nader heeft onderbouwd.

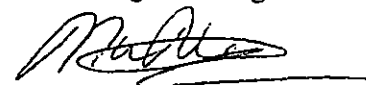
2.13 Op grond van het voorgaande zal het beroep ongegrond worden verklaard. De rechtbank acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. E.C.H. Kouwenhoven en in het openbaar uitgesproken op 8 juni 2007, in tegenwoordigheid van mr. M.P.J. Tillie, griffier.

Rechtsmiddelenclausule

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.

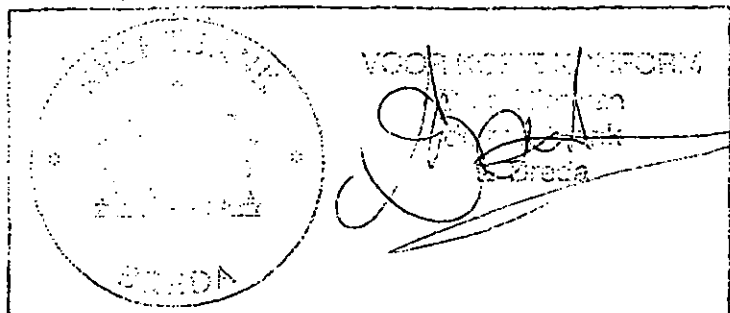

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na de verzending van de uitspraak door de griffier.

Bij het beroepschrift dient een kopie van deze uitspraak te worden overgelegd. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak van de rechtbank te bevatten en moet worden geadresseerd aan de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. (Nadere informatie: www.raadvanstate.nl)

afschrift verzonden op:

13 JUNI 2007

LANGSTRAAT

PER TELEFAX: 070-3651380

Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage

HOGER BEROEPSCHRIFT

Waalwijk, 24 juni 2007

partijen : / IND
betreft : hoger beroep
uw kenmerk : 200710143
ons kenmerk : 2007/rb

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
382g B	24 JUN 2007
ZAAKNR.	61322
AAN:	V:
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr. R.C. van den Berg
mr. P.L.M. Stieger *
mr. T.C.F.M Vermeulen

Correspondentieadres:
Postbus 1023
5140 CA Waalwijk

Bezoekadres:
Burg. van der Klokkenlaan 21
Waalwijk

Tel.: 0416 - 34 99 74
Fax: 0416 - 34 73 08

* kantoorhoudende te Drunen

Geachte Voorzitter, geachte Griffier,

Hierbij stelt appellant, _____ hoger beroep in, te dezer zake woonplaats kiezende op mijn kantooradres Burgemeester van der Klokkenlaan 21 te Waalwijk, waarvan ondergetekende stelt en verklaart door appellant tot het indienen van het onderhavige hoger beroepschrift bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn.

Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag zittingsplaats Breda (06/42692) van 8 juni 2007, verzonden op 13 juni 2007 (**bijlage**), waarbij het beroep ongegrond is verklaard

Ter onderbouwing van zijn hoger beroep stelt appellant thans het navolgende.

GRIEVEN:

1. Appellant stelt in zijn eerste grief dat de rechtbank ten onrechte heeft nagelaten het besluit te vernietigen na te hebben overwogen dat het primaire standpunt van verweerder in rechte geen stand kan houden.

Appellant stelt dat de rechtbank gelet op de wijze waarop verweerder met zijn verklaringen van na het nieuwe nader gehoor is omgegaan, tot het oordeel had behoren te komen dat primaire oordeel het subsidiaire standpunt heeft beïnvloed. Immers, een subsidiair standpunt heeft nog nimmer tot toelating geleid. Aan wijzing hiervoor is dat het primaire standpunt zowel in het voornemen als in de zienswijze veel uitgebreider is uiteengezet dan het subsidiaire standpunt.

Het oogpunt van bestuursrechtelijke zuiverheid en het oog van rechtsbescherming had de rechtbank tot het oordeel behoren te komen dat het besluit behoort te worden vernietigd, omdat het subsidiaire standpunt is aangetast door het primaire standpunt.

2. Als tweede grief stelt appellant dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het subsidiaire standpunt in rechte stand kan houden. Dit standpunt houdt in dat het realiteitsgehalte van het door appellant geuite vermoeden dat hij vanwege lidmaatschap van zijn vader van de Falun Gong te vrezen voor vervolging bij terugkeer naar China niet geloofwaardig is.

Appellant stelt dat hij nadat de dood van zijn vader voortdurend in de gaten is gehouden door de Chinese autoriteiten. Een voortdurende negatieve aandacht. Het is een feit van algemene bekendheid dat indien iemand door de Chinese autoriteiten wordt beschuldigd van betrokkenheid bij de Falun Gong de gehele familie wordt vervolgd en het leven onmogelijk wordt gemaakt. Appellant is meerdere malen bezocht door de politie ten einde zijn betrokkenheid bij de Falun Gong na te gaan, maar ook om daar aan te geven richting de Chinese maatschappij dat het gevaarlijk en ongewenst is om met appellant om te gaan. Hierdoor leidde appellant een geïsoleerd bestaan. Het vinden van werk is onmogelijk, cq. het hebben van een menswaardig bestaan was geen sprake. Appellant werd als een paria beschouwd en behandeld met de daarbij gevoegd de continue angst van politie invallen. Appellant wijst er in dit verband op dat zijn verklaringen beperkt zijn en niet alles tot in detail en omvang heeft kunnen weergeven vanwege zijn handicap. Hierdoor is sprake van een dusdanig aantal maatregelen op grond waarvan verweerder en de rechtbank tot het oordeel hadden behoren te komen dat er sprake is van een onhoudbaar leven op grond waarvan tot vluchtelingenschap behoort te worden geconcludeerd. Appellant stelt mitsdien dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat verweerder heeft kunnen concluderen dat het relaas van appellant positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve niet geloofwaardig kan worden geacht. In feite had er geen oordeel van de geloofwaardigheid van de vrees behoren plaats te vinden, maar een toets op zwaarwegendheid.

3. Gelet op het voorgaande zo stelt appellant in de volgende grief, heeft de rechtbank niet in redelijkheid kunnen overwegen dat verweerder appellant een verblijfsvergunning asiël op de a- en b-grond van artikel 29 lid 1 Vw heeft kunnen onthouden.

4. Appellant stelt in zijn vierde grief dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat verweerder hem in redelijkheid een verblijfsvergunning wegens bijzondere individuele klemmende redenen van humanitaire aard die verband houdt met zijn vertrek heeft kunnen onthouden.

Appellant stelt dat de rechtbank in dit verband ten onrechte overweegt dat appellant zich in China zonder zijn vader en met zijn zusje gedurende anderhalf jaar staande heeft kunnen houden. Van staande houden was geen sprake. Appellant wijst ter toelichting over de juiste interpretatie van de feiten naar grief 2. Juist het volstrekke isolement als gevolgen van de problemen met de overheid, de discriminatie vanwege zijn handicap had tot de conclusie behoren te leiden dat er sprake is van bijzonder klemmende individuele redenen van humanitaire aard. Appellant stelt daarenboven dat het niet in het bijzonder aan appellant is om aan te geven dat zijn positie ongunstig afsteekt ten opzichte van andere gehandicapten. Appellant heeft rekeninghoudend met zijn handicap heeft hij dat in voldoende mate gedaan.

Het is juist verweerder die enig onderzoek ter zake heeft nagelaten. Het is immers volgens vaste jurisprudentie verweerder die bij uitstek deskundig is en beschikt over alle objectieve en vergelijkenderwijs kan oordelen of de positie van appellant dusdanig klemmend is dat van hem in redelijkheid niet kan worden verwacht dat hij terugkeert naar China. In deze zin bestond er derhalve voldoende aanknopingspunten in het dossier op grond waarvan onderzoek had behoren te worden verricht.

Appellant stelt dat de rechtbank had behoren te onderkennen dat er vanwege het nalaten van enig onderzoek er strijd is met de zorgvuldigheid en had besluit om deze redenen behoren te vernietigen.

Appellant stelt met vorenstaande grieven aannemelijk te hebben gemaakt dat de rechtbank in redelijkheid niet zijn beroep ongegrond heeft kunnen verklaren.

REDENEN WAAROM: appellant zich tot u wendt met het verzoek zijn hoger beroep gegrond te verklaren en de aangevallen uitspraak te vernietigen, het inleidende beroep gegrond te verklaren en het bestreden besluit d.d. 8 augustus 2006 te vernietigen.

Hoogachtend,

R.C. van den Berg

